

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1843-06-21)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1843-06-21)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 67. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010031.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ryslinge, 21. Juni 1843.

Min kjære Christian! Det er egentlig ikke min Tanke, at hvad jeg nu skriver, skal sendes afsted endnu i Dag, skjøndt det rigtignok er Postdag; men da jeg sad her et Øjeblik og ventede paa vore øvrige Folk til Øllebrødet (i Stedet for Morgenthe) og tænkte paa hvad jeg i denne lille Morgenstund, som dog ikke har Guld i Mund (da jeg efter et Konvent hos Brolund i Svindinge kom i Seng Kl. 2 og sildig op) skulde tage mig for, faldt Dit Brev fra Maj mig i Hænderne, og jeg sagde til mig selv: „Begynd, og lad Lykken raade for Enden.“ Vel (tænkte jeg tillige) kunde jo Lykken spille mig det samme Puds, som den synes, maaske endog flere Gange, at have spillet Dig, at naar Dit Brev ikke strax er sendt bort, er det ikke kommet helt fra det; men hvordan det nu end i saa Henseende skal gaa med mit Brev, saa siger jeg dog af Hjertet: Gud ske Lov, at Dit sidste ikke gik den Vej, men til Ryslinge, til Din Ven, til Dine Venner her og i s. 68Frørup! Thi Du veed, vi holde paa Communion bonorum, og Ingen af os siger Noget af sit (aandelige) Gode at være sit eget, — skulde det da ikke navnlig gjælde om et saadant Brev fra Dig? — Saa glad — det tør jeg jo sige — har jeg længe ikke truffet Dig; og Gud ske Lov, at han igjen har givet Dig glade Timer i Din store Sorg, om de end, som jeg endnu meget vel kan finde mig i at antage, ingenlunde skulde være de overvejende i Dit stille, ensomme Liv, og muligt i Reglen kun komme ved Dit Skriverbord, naar Du snakker med mig, eller, hvad jeg ogsaa gjerne vil tænke mig, skjøndt Du ikke giver mig Anledning dertil, naar Du virkelig sidder og snakker med en eller nogle Venner i Valløby eller dets Nærhed. Men uagtet Dit Brev, kjære Christian, har gjort mig, og mange Flere, maaske langt mere Glæde, end Du tænker Dig, saa blev jeg dog i første Øjeblik narret dermed; thi jeg havde saa vist faaet i Hovedet, at det maatte indeholde en Anmeldelse om Din Ankomst hertil. Der kom jo ogsaa Noget om: at naar Bispen havde været hos Dig o. s. v., — og altsaa er Sagen dog endnu i Live. Nu har denne Udsættelse til Følge, at Du, som vi haabe, skal se vor nye Præstegaard i pænere Klæder, da vi just ere i Færd med at male (ikke som Du en Gang Manu proprio) Loftet, Døre etc. og at pynte nogle Vægge, og endelig, hvad der er det mest Fornødne og næsten det Besværligste at faa fra Haanden, at jævne og brolægge vor Gaard, hvis uendelige Skjævheder i alle tre matematiske Dimensioner Du saaledes ikke, hvis Alt ender i rette Tid, vil faa nogen Forestilling om, hvilket atter er et Tab af noget Interessant, som i det Mindste vil interessere mig altid at erindre; nu maa Du nøjes med at faa alt Saadant ved Fortælling. Ja, kjære Ven, hvor s. 69Meget vil vi have at snakke om, naar Du nu er her, baade Godt og Ondt, men — hvorfor Ondt? Det skal med Guds Hjælp Alt blive godt, naar vi snakke derom; Godt er der dog i det Alt, og det skal ud, om ikke ved vort første Møde, saa ved det sidste. Ja, der skal Alt komme for en Dag, og iblandt og med dem, vi have savnet, ogsaa alle de mange Smaating, smaa Fornøjelser, smaa Bryderier og smaa Drillerier og smaa Misforstaaelser, som her kun have forbundet os endnu fastere. Jeg haaber (med Allusion til Martensens Anmeldelse i sin Tid af Heibergs nye Digte) paa Göthes Bedstemoders (eller hvem var det?) grønne Silkekjole, paa Ryslinge Præstegaards Skjævheder, paa Stilene i Christianshavns Borgerdyd, som jeg naturligvis ikke retter; og kan Du f. Ex. tænke paa Dine Besøg i Fyn, uden, ved Siden af Thorsing, Kajberg Skov o. s. v. ogsaa at se Madam Brolund og den lille „Aggerhøne“ ? eller paa Dit Samliv i Kjøbenhavn med mig og mine Brødre, uden at ogsaa Frederiksdals Mølle med de tre Kyllinge-Gumper og den komiske fjerde, som var forsvunden, maa med for at gjøre Billedet fuldstændigt? Det er det, som indtager mig saa meget for Martensens Udødelighedsanskuelse, at den, ved Siden af den dybe, kristelige Alvor, er saa fyldig og saa at sige ikke lader det Mindste gaa til Spilde. „Men, kjære Ven!“ tænker Du, medens jeg ved en Saltomortale er kommen lige ind i Evigheden med Dig, „Dit Øllebrød bliver koldt.“ — „Det har ingen Nød,“ svarer jeg, „det er allerede spist, og Piben tændt;“ men jeg havde ikke Tid til at betegne det Sted, hvor det skete. Jeg farer videre, efter at jeg først har bedet om Forladelse for den kriblede Skrift; jeg har vænnet mig til den ved at skrive for mig selv, og atter i Gaar ved at s. 70skrive til Jakobine i Sannes Brev. Et saadant Brev skal jo ogsaa være en Slags Evighed in nuce; Du har den Fordel heraf, at Du faar mere paa Papiret; og den Skrift er vel ligesaa læselig, som den, Caroline i gamle Dage skjendte for. Ja, tror Du ikke, naar hun og Du igjen skal have mig til Gæst i et bedre Valløby, at hun vil huske min Skrift, og vi hendes mislykkede Julekage, og at Heger vil glæde sig derover, og — og — ja hvor er Enden? Og dog føler jeg tidt, som Du, at Vejen er lang og trang, og maa være det; men naar jeg ikke føler det, men føler, „at Han oprejste os tillige, og satte os tillige i sit himmelske Rige“ (Ef. 2, 6), skulde jeg da ikke være glad med Ham? Paa Løverdags komme vore gamle Forældre herhen, og paa Søndag gaar Sanne og jeg til Alters, for at have altid Samfund med Ham, og med Alle, og med Dig, — og tænk da paa os! Thi nu tænker jeg dog paa at faa dette afsted i Dag, enten saa Papiret bliver fuldt eller ikke. — Om Martensen talte vi, — ja, jeg har i Dag rigtig talt med Dig. Hans Bog om Daaben har Du jo nu læst; den er fortræffelig, som jeg tror, han er i Alt; og forstaar Du ham, saa tror jeg ogsaa, at vi To, Du og jeg, ere i god Forstaaelse, og at det skal komme med for Dagen. De øvrige Bøger, Du skriver om, kjender jeg ikke, ikke en Gang Hofmanns [Taufe und Wiedertaufe 1840], som ogsaa Martensen citerer. — — Overhovedet have vi det ikke godt her med Bøger, som vi enten maa købe, eller faa fra kjøbenhavnske Venner til Laans, eller undvære.

Vore gode gamle Dage skulle nu snart leve op igjen, naar Du kommer! Ja, kom! kom snart! med Din lille søde Datter, som vi have hørt saa meget Godt om, at vi kun frygte for, at vore Dreng, der i Artighed ere, som s. 71Folk er flest, skulle stikke for meget af. Alle, Alle her — Sanne, Forældrene og al Ungdommen (som stærkt ældes) i Frørup og paa Sludegaard, elske Dig; og det Samme gjør

Din Otto.